

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, ЮНІЙ 1871.

БРОЙ 6.

ОБРАЩЕНИЕ.

Апостоли-тъ Господни като приехъ отъ уста-та на Господара си силнѣ-тъ заповѣдъ да отидѣтъ по всички-тъ свѣтъ и да благоуспѣвуватъ на всички-тъ народы, насърчавани отъ подкрѣпителното обѣщаніе, "Его азъ съмъ съ васъ до скончаніе-то на вѣка," тръгнахъ и прѣд-приехъ голѣмо-то си дѣло. Цѣль-та на това дѣло е *обращение-то* на свѣта къмъ Бога.

Отъ онова вѣрме до сега, прѣзъ всички-тъ вѣкове, истинна-та цѣль на трудове-тъ на всички-тъ истинни Христіани е била сѣща-та, сирѣчь *обращение-то* на свѣта. Христова-та Църква за това е работила. Толкози хиляди църкви които ся намѣрватъ по градища-та и по села-та въ всякой Христіанскій народъ, и на които камбаны-тъ звонятъ всякой Недѣленъ день та приоваватъ вѣрующы-тъ за божоленіе, за тѣзи цѣль сѣ правены, и онѣзи които тамъ ся събиратъ за поклоненіе Богу ако мислятъ само за свои-тъ си души, а не и за души-тъ на стѣды-тъ си, и не съдѣйствуватъ за тѣзи главнѣ цѣль за коікто е поставена Христіанска-та вѣра на свѣтъ-тъ, то не изпълняватъ длѣжности-тъ на высоко-то си званіе и показватъ че не сѣ проумѣли азбукѣ-тъ на Христово-то ученіе.

Но ще понята нѣкой, "Що е *обращение-то*, и какъ ся то издѣйствува"? Всякой разумѣва какво ще каже да ся обзрне нѣкой въ пѣть-тъ си и да върви къмъ друго-то направление отъ онова въ което е той досега вървѣлъ. Апостоли-тъ когато проповѣдвахъ, "покайте

ся и обрѣйте ся," подобенъ смислъ и-махъ. Евангелско-то *обращение* е *душевно* *обращение*, и не състои въ промѣненіе-то само въ мнѣнія-та или въ понятія-та на челоуѣка, но въ промѣненіе-то му отъ тьмнотѣ-тъ въ видѣлихъ-тъ, отъ властѣ-тъ на Сатанѣ къмъ вѣрно-то подданничество Богу.

Намѣрва ся и голѣма разлика между Евангелско-то *обращение* и онова *обращение* което ся разумѣва подъ думѣ-тъ *прозелитизмъ*. Евангелско-то *обращение* не е *прозелитизмъ*. Истиннѣ старовѣрменни-тъ Израиліани наричали *прозелиты* (т. е. пришельцы) онѣзи които отъ други-тъ народности ся присѣдинили при тѣхъ, но въ послѣдни-тъ вѣрмена, въ общо-то говореніе, а особенно и въ Българскій языкъ, *прозелити* ся казватъ онѣзи които за нѣкаквѣ си недостойнѣ причинѣ или за собствены-тъ си частенъ интересъ, оставятъ вѣрѣ-тъ си и прѣиматъ другѣ, и *прозелитизмъ* ся разумѣва да е употребяваніе-то на таквызи срѣдства като подкупуваніе или насилствованіе, или прѣдлаганіе на нѣкаквѣ *вещественѣ* ползѣ за да прѣдумуватъ челоуѣцы-тъ да прѣиматъ нѣкаквѣ вѣрѣ. За това явно е че онова *обращение* което ся прѣпорѣчва отъ Евангеліе-то, и което проповѣдуватъ Христіанскы-тъ проповѣдници, и за което работятъ всички-тъ живи и истинни Христіани, не е таквозъ което може да ся нарича *прозелитизмъ* въ това значеніе на рѣчь-тъ. Съ таквызи срѣдства съвсѣмъ е невъзможно да стане челоуѣкъ христіанинъ. Лицеуѣръ става но христіанинъ не става.

Който по тойзи способъ приема Християнско име измаменъ е, и който го така ужъ прави Християнскъ лъжи себе ся; лъже и други-тъ, защото обѣщава което не може изпълни.

Евангелско-то обращеніе пакъ не стои въ записваніе-то на име-то въ нѣкой църковенъ теветеръ, или пакъ въ само-то дѣло на кръщеніе-то. Въ църковнѣ-тъ кодикъ на всякъ църквѣ по свѣта напѣрватъ ся имена на таквыи чловѣци които явно показватъ въ дѣла-та си и въ думы-тъ си че не сж никакъ обрѣпаты къмъ Бога. Обрѣпаты сж къмъ свѣтъ-тъ, къмъ себе ся, къмъ таквыи грѣхове които не сж за споменуваніе тука, обрѣпаты сж къмъ всичко осавиъ къмъ Бога. Напѣрватъ ся твърдѣ много кръстени злодѣйци, прѣлюбодѣйци, кѣтвoprѣстаници, и каквыто други прѣстаници искате. Слѣдователно онова обращеніе, за което е тука рѣчь-та, е нѣщо по дълбоко и по основателно отъ всяко външно исповѣданіе колко и да е, то добро и потребно на мѣсто-то си.

Това обращеніе е таквозъ въ което цѣль-тъ чловѣкъ ся обраца. Не само име-то му ся промѣнява, или облекло-то му ся промѣнява или външны-тъ му навъншненія и обычаи, или живнїя-та му ся промѣняватъ; но въ което *сърдце-то* му ся промѣнява; чувства-та му и желанїя-та му и наклонїенїя-тъ му ся обрацатъ отъ тойзи пакъ въ който сж до сега тичали и зенатъ друго направленїе. Цѣль-та му става друга, мысли-тъ му сж други и слѣдователно поведенїе-то му е друго. Той става по чюдолубивъ баща, по любезенъ съругъ, по вѣренъ братъ, по усърденъ родолюбецъ, по вѣренъ поданикъ, по праведенъ гражданинъ и по добръ съседъ; съ единъ рѣчь става благочестивъ чловѣкъ, и нова тварь въ Иисуса Христа. Той обыча което Иисусъ обыча, и мрази което Иисусъ мрази; обыча истинѣ-тъ и мрази лъжѣ-тъ; работи право-то и отбѣгва отъ всяко криво дѣло. Ако ся види въ нѣкого че вѣрно исповѣданїе-то му нѣма това слѣдствїе, и не го прави да е по добръ отъ колкото е былъ напрѣдъ; ако домочадїе-то му и съседы-тъ му и съграждани-тъ му не видятъ въ него промѣненїе, тогава иматъ право да заключатъ че въ него истинно обращенїе не е станало.

(Сидува).

СЛОВО ЗА ДѢЛА-ТА.

(Продълженїе отъ брой 5-ий).

2. Второ-то нѣщо което напѣрвамы въ религіѣ-тъ и въ което тя ся упрличава на дърво-то на живота е *храна*.

Разумѣва ся, тука речъ-та е за душевнѣ а не за тѣлеснѣ хранѣ. Онова което религія-та ни дава относя ся повече на души-тъ ни. Тя прави добро и на тѣла-та ни, но главны-тъ нейны благо-словенїя сж душевны, и храна-та която това дърво на живота дава е храна за души-тъ.

Въ Българїѣ не мыслиятъ тодкозь да добывамы хранѣ-тъ си отъ дърва. Когато говоримъ за хранѣ мыслимъ повече за навя-та отъ дѣто земамы жито, или за градины-тъ отъ дѣто земамы зеле и пр. Но по други мѣста не е тѣй. Има таквыи мѣста дѣто жители-тъ приматъ най много-то си хранѣ отъ дърва-та.

По островы-тъ въ Южнїй-тъ Океанѣ жители-тъ ся хранятъ повече отъ плодъ-тъ на два вида дърва които тамъ изобилно ся напѣрватъ; тѣ сж хлѣбносно-то дърво и друго едно дърво което носи единъ видъ орѣхы едры колкото дѣтнискѣ главлѣ. Тѣзи орѣхы ся казватъ по тамшенъ языкъ *кокоа*, и по нѣкога ся допосатъ и въ Цариградъ за проданъ и ся наричатъ *Хиндистанъ джевеизи*, макаръ и да има другъ по малкъ и ароматическїи орѣхъ който по Турскы нося същото име. Това дърво расте до 25 лакти високо, и има клонове само на върхъ-тъ и орѣхы-тъ тамъ ся напѣрватъ по десеть или двадесеть на всяко дърво. Дърво-то цвѣти въ шесть недѣли единъждъ прѣзь дъждовно-то врѣме, и така въ растоянїе на единъ годнїкъ, едно дърво произвожда до сто отъ тѣзи голмы орѣхы. Вътрѣшня-та частъ отъ тѣзи орѣхы събира около сто драма отъ единъ бѣлъ сокъ като млѣко което е много пригодно за пїанїе, и има още едно меко бѣло вещество което прави единъ здравѣ хранѣ.

Друго-то дърво което ся казва хлѣбносно-то дърво е много любопытно. Плодъ-тъ му прилича като на пшенишь и като е узрѣлъ добръ, вътрѣшня-та му частъ прилича на бѣлъ хлѣбъ отъ жито и на вкусъ-тъ като печени картофы. Тойзи плодъ е главна-та храна на тузенци-

тъ по оиъзи тоида мѣста. Така видите че тѣзи дърва може праведно да си наричатъ *дърва на живота* за тѣзи жители; защото отъ тѣхъ зависятъ за храненіе-то на тѣла-ти си.

Таквоъ едно дърво бива и религія-та за наши-тъ души. Тя ни храни. Тя дава на души-тъ ни и яденіе и пиіе и всичко. Знаете че когато Израилтяни-тъ патували прѣзь пустыи-тъ какъ Богъ ги хранилъ съ *мана* отъ небе-то. Смята се че, за да храни толкозь множество народъ трѣбувало всякой день до деведесеть и четири хиляды кила отъ тѣзи храна, а пакъ Богъ все имъ давалъ прѣзь венчко това врѣме като си скитахъ въ пустыи-тъ, и никога не ги остави безъ храна. Оиъзи мана прѣдставляваше Христа. Той бѣше дърво-то на живота което давалъ храна-та за всяко онова множество челоуѣды.

Послѣ и Богъ направи да истече вода отъ камъкъ-тъ за да пийтъ, и тази вода прѣдставляваше Христа. Библия-та го уприличава на хлѣбъ и вода. Исусъ самъ си казва за себе си че е Той, "хлѣбъ-тъ който слѣзълъ отъ небе-то." Казва и че оиъзи които отъ него ядѣтъ и пиятъ ве-че да гладувать, и че ще да живѣютъ вѣчно. Какъ въ друго мѣсто той казва че ще бѣде Той въ свои-тъ людіе като изворъ на воды които истакать до животъ вѣченъ.

Така виждамы че Исусъ Христосъ е за свои-тъ си като пиіе и като храна. Каквыто съ ястія-та и пиіія-та за тѣло-то ни, таквоъ бива Той за души-тъ ни. Когато *мыслимъ* за Исуса и го *обичамъ*, и *справамъ* въ него, тогава души-тъ ни ся хранятъ отъ Него. Той имъ става яденіе и пиіе. Той ги укрѣпва и ги опазва живы. Единъ пріятель пощталъ единъ день единъ набоженъ овчаръ за състояніе-то му, и той отговорилъ тѣй: "Водилъ съмъ осамотенъ животъ и въ крайно сиромашество; но блаженна-та книга Божія е была за мене и яденіе и пиіе," и въ бѣдствіе-то си не зналъ що быхъ сторилъ безъ тѣзи подпорки и безъ това утѣшеніе.

Това е второ-то пѣщо въ което религія-та ся уприличава на дърво-то на живота че дава *храна*. (Сидуса).

ЗА ЗЛАТО

Ако и злато-то да е познато още отъ първы-тъ вѣкове въ исторіяхъ-тъ на свѣтъ-тъ, и ако да е и много тежко, но пакъ челоуѣци-тъ никога ся не уморяватъ отъ него. Напротивъ ся вижда че колкото повече злато придобива пѣкой, толкозь повече му ся поревнува къмъ него и толкозь повече ся труди за да придобие още. За него челоуѣци ся ся потили, кръвъ-тъ си ся проливали и ся умирали. Угасвали ся всяко благородно и мажественно чувство, правили ся ужасны грѣхове; продавали ся благополучіе-то си и души-тъ си за *злато*.

Първо-то споденуваніе на злато въ исторіяхъ-тъ ся напѣрва въ Св. Писаніе въ Бытіе-то. Староврѣменны-тъ народы го употрѣблявали въ купуваніе и продаваніе и въ правленіе-то на различни украшения. Коего е и по зло, употрѣблявали го и въ правленіе-то на идола-тъ си. Помните че Израилтяни-тъ направили отъ злато теле и му ся поклонили. Има челоуѣци и въ този вѣкъ на просвѣщеніе-то които ся ласкають че не съ глупави идолопоклонници: не правять златны телета за поклоненіе, но правять драгоценны и свѣтлы *жемчужины* отъ злато, затварять ги въ желѣзны кассы, и обычатъ да ги изваждатъ, и дагы броятъ; гледать ги съ крайно удоволствіе, поклонять ся на тѣхъ и уповавать ся на тѣхъ за всяко добро и очаквають отъ тѣхъ всяко благословеніе да получаютъ. Който има най много отъ тѣзи златны богове, той става най почитаемый-тъ, какъвъ и да бѣде правъ-тъ му или поведеніе-то му. Ето сѣщо-то идолопоклонство.

Злато-то ся копае отъ земли-тъ въ Калифорніяхъ и други мѣста въ Америка; въ Австраліяхъ и въ Уралскы-тъ горы. Напѣрва ся повече въ тѣмны люсы или жита, и поиъкога въ голѣмы едрины камъчегъ. Въ Царскый-тъ Музей въ Санктъ Петербургъ има една едрина злато напѣрено въ Уралскы-тъ горы която тежи близу до тридесеть омы. Напѣрва ся и въ Австраліяхъ и Калифорніяхъ сѣсено съ единъ кремаковиденъ камъкъ който ся нарича *кварцъ*. Тѣзи камъкъ го строивать на пѣскъ съ чукове и различни макны и тогазь съ вода и съ различни химически срѣдства отдѣляють злато-то.

Злато-то е много тежо. Тяжестъ-та му е деветнаесетъ пѣти повече отъ вода-тъ; т. е. една чашка пѣна съ вода ако тежи десетъ драма, като е оѣдна съ злато ще тежи сто и деведесетъ драма. Чрѣзъ това сравненіе на тяжестъ-тъ на нѣкой металъ съ тяжестъ-тъ на сѣщъ-тъ обемъ отъ вода става най увѣрен-ный-тъ и най непогрѣшимый-тъ способъ за распознаваніе-то на истинско-то отъ лъжовно-то.

Злато-то е и най расплескаваемо отъ метализъ-тъ; т. е. може да се распрос-тира да стане много тънко, като листо-ветъ на най тънкъ-тъ хартиѣ. Тѣзи тънки листове се выкатъ *варакъ* и упо-трѣбляватъ се въ позлатяваніе. Работни-ци-тъ които правятъ тозъ златенъ варакъ зематъ тънки златны плочи, та ги турятъ между платове отъ кожъ и ги чу-катъ съ тежки чукове. Промѣняватъ ги и пакъ ги чукать и така най сѣтъ злат-ны-тъ листове ставатъ на изысканъ-тъ тънкость. Правилъ сѣ тозъ варакъ токозъ тънкъ-тъ щото въ дебелинъ-тъ на единъ прѣстъ да се побиратъ до двѣстѣ хыля-ды листове.

Прѣимущество-то на злато-то е че не раждаева. Кислоты-тъ въ които сребро-то се топи нѣматъ дѣйствиіе на злато-то. Въ художества-та като се иска златна вода, то есть, една кислота въ коѣшто да има топено злато, и съ коѣшто да по-златяватъ, зематъ единъ часть отъ *Ацидъ Нитрикъ (кислота)* и двѣ части отъ *Ацидъ Муріатикъ* и така стѣва една сло-жена кислота наричана *Ацидъ Нитрому-риатикъ*, и въ неѣ като се тури малко злато, скоро се топи. Стари-тъ хыници выкали тѣзи кислотъ Парска Вода за-щото принала и стопявала злато-то кое-то е царъ на метализъ-тъ.

Чисто то злато е меко, и за това не правятъ жлтицы отъ чисто злато за да не губятъ отъ стриваніе-то като се упо-трѣбляватъ въ търговіѣ-тъ, но сѣс-ватъ го съ малко сребро, (обыкновенно отъ десетъ-тъ части една) и сребро-то пакъ има единъ десетъ часть отъ нѣдъ.

Злато-то е много полезно въ разны художества, но много голѣмо количест-во на праздно се употребява въ различ-ны пусты украшенія за които можеятъ да речемъ че които ги послѣтъ были бы мно-го по добри безъ тѣхъ. Много по добры

отъ златны-тъ украшенія сѣ украшенія-та на кроткъ и тихъ духъ. Злато-то и сребро-то Господни сѣ и трѣбуване за Христіани-тъ да бждатъ твърдѣ вни-матели и упазители какъ да ги упо-трѣбляватъ.

Староврѣменны-тъ въ суеврѣіе-то сѣ вѣрвали че имало такъзи камкъ, който ималъ силъ за да прѣтвори на злато каквото нѣщо бы се допирало до него. Много человекъ иждивили все що имали и животъ-тъ си въ търсѣніе-то на това нѣщо. Разумѣва се такъзъ нѣщо не сѣ-ществува, за туй и не можало да се намѣри, но на сѣщо-то врѣме като сѣ търсѣли хыници-тъ, за това намѣрили сѣ нѣколко други много полезны веще-ства, които не търсѣхъ и които до това-ва не бѣхъ познаты на свѣтъ-тъ. *Фос-форъ-тъ* е едно отъ тѣзи вещества.

Еллинско-то баснословіе приказва за единъ Царъ Мидасъ, който былъ приелъ дозволеніе отъ богове-тъ да поище отъ тѣхъ каквото най много желаятъ. Поис-калъ това че на каквото бы се прико-снѣлъ тутакси да се прѣобърне на злато. Дали му това безумно прошеніе, но гор-кый-тъ пострадалъ отъ златолюбіе-то си; зашто и ястіе-то му и пиіе-то му, и тѣ станѣли злато въ уста-та му. Му-дрость-та е по добра отъ злато-то. Ис-камъ да прочетете отъ Книгъ-тъ Іововъ главъ 28-мъ и отъ Притчи-тъ Соломо-новы главъ оснѣ и да видите тамъ сѣ какъвъ краснорѣчивъ языкъ се хвали му-дрость-та. Но наша-та мудрость и наша-та праведность нищо не сѣ безъ Хри-ста. Той казва, "Свѣтувамъ тя да ку-пишь отъ мене злато прѣчистено прѣзъ огнь, за да се обогатишь."

Дано бы долъ Богъ всица ный чрѣзъ вѣрж въ Исуса Христа, да държитъ не-говъ-тъ сваты повелѣнія, и исплывамаи неговъ-тъ сваты испнѣ, и най сѣтъ да се сподобимъ да влѣземъ прѣзъ бисе-ровны-тъ порты въ прѣкрасный-тъ градъ дѣто улицы-тъ сѣ като отъ чисто злато и прозраченъ кристалъ!

— Ако страдате по причинъ по ре-лигіѣ-тъ, утѣшавайте се. Но по голѣма-та ви грижа да е да внимавате на пове-деніе-то си, така щото да не бы рели-гія-та да пострадае отъ васъ.

ВОДОПАДЪ ШАГАРА.

Отъ голѣмъ-то езеро Ири, въ Сѣвернѣхъ Америкѣхъ истича една рѣка която ся вѣка Шагара, и влива ся въ друго едно езеро Онтарио, и така съединява тѣзи двѣ пространны езера.

Езеро-то Онтарио лежи 123 и $\frac{11}{100}$ метры по долу отъ горне-то езеро, и така стремленіе-то на рѣкѣ-тѣ Шагарѣ, е много силно и въ едно мѣсто има пропасть отъ дѣло пада изведнѣжъ право долу до едва дълбинѣ 50 и $\frac{48}{100}$ метры, и така прави най голѣмый-тъ и най величественный водопадъ въ всячкый-тъ свѣтъ. Другы водопади има по высочинѣ толкозъ количество воды, и така не правятъ на зритель-тъ онова впечатленіе на силѣ и величіе което става въ умъ-тъ на человека като гледа една рѣкѣ до шесть метры дълбока и широка повече отъ половинѣ-тѣ на Дунавъ да пада отъ толкозъ высочина на долу.

Теченіе-то на водѣ-тѣ отъ толкозъ врѣме е изяло камѣкъ-тъ що е отъ долу къмъ срѣдѣ-тѣ и така водопадъ-тъ е

зелъ единъ видъ полуокраженъ като сѣрпъ. Шумъ-тъ на воды-тъ ся чува отъ петъ часа далече. Една мѣсто си дига постолно отъ тѣхъ и като грѣе слыше-то вѣжкога ся състави дѣла прѣзъ отряженіе-то на стѣпачны-тъ лучы прѣзъ тѣзи мѣла. Единъ малкъ паракордъ който носи име *мгленица*, работи по рѣкѣ-тѣ отъ водопадъ-тъ на долу и доносѣ пасаджеры близу до палающы-тъ воды за да гледатъ горѣ къмъ чудесно-то ома-свателно зрѣлище.

На два мила раскониѣ долу отъ Водопадъ-тъ има высокъ желѣзень мостъ, 75 и $\frac{51}{100}$ метры отъ водѣ-тѣ на горѣ, прѣзъ дѣло минува-тъ желѣзны-тъ кола. Мостъ-тъ е направенъ въ лѣто 1855, и има на срѣдѣ-тѣ подпоркѣ по выси отъ два стѣла, единъ на отсамный-тъ брѣгъ и другъ на оттащный-тъ брѣгъ, съ едно раскониѣ отъ 246 метры. Младый-тъ читатель

на това ще бѣде любопытенъ да знае какъ ся е прѣхвърлилъ первый-тъ телъ та ся е привързалъ на тѣзи стѣпаче и послѣ ся прѣмнѣли другы по дебели телове, та най сетѣ ся е направилъ тощъ якъ и украсенъ мостъ. Всичко пѣщо е лесно слѣдъ като го изнабѣришь, но остроумный-тъ свидатель на тощъ мостъ доста ся е мѣчалъ додѣ сполучи въ това исполненско прѣдиріаііе. Когато изнабѣрено-то и сполучиво срѣдство было много просто. Той зелъ на едно момче фърчило-то (*учуртма*) и при канатъ-тъ или врѣвкѣ-тѣ съ коѣкто обыкновенно ся спуща фърчило-то на горѣ, той притурилъ още единъ тѣнъкъ коприненъ конецъ (ибришикъ) за да мше прѣзъ единъ малкъ скриненъ до срѣдѣ-тѣ на фърчило-то, и на край-тъ на ибришикъ-тъ една малка топкѣ отъ крушунъ. Тогава той спуснулъ на горѣ фърчило-то, на сгодно врѣме когато вѣялъ вѣтръ-

тъ къмъ оттагъшниятъ брѣгъ, и като стояло фърчило надъ желязо-то мѣсто, той отпустиналъ полека-лека ибришимъ-тъ и онази топка слѣзла право на долу додѣ ѣж хваналъ челоуѣкъ-тъ който стоялъ тамъ, и той като потеглилъ привлѣклъ при себе си първо ибришимъ-тъ, послѣ по дебелъ връскъ, и най сетѣ и първий-тъ телъ на тойзи чудесенъ мостъ, който стои за паметъ на ученый-тъ неговъ зидателъ. Така при това чудо славило отъ естество-то, напѣрва се и чудо което показва какви прѣнатеиѣ е побѣдилъ челоуѣческый умъ въ извършваніе-то на толкозъ общеполезно дѣло.

Да ли има между Българчета-та които четятъ Зорницъ-тъ тола момче което нѣкое врѣме ще направи мостъ надъ Дунавъ, или ще направи друго нѣкое славно дѣло като паметникъ? Надѣж са; но едно нѣщо да ви кажѣ; тойзи искусенъ художественникъ нѣма да се напѣри между тѣзи момчета които сѣ обладани отъ тѣзи пустъ и Азиатскъ идеѣ че было не почтенно или унизительно за челоуѣка да работи съ рѣцѣ-тъ си. Ако гледате весница да станете писари и търговци и бѣгате отъ рѣчнѣ работѣ, то народъ-тъ напразно ще чака да произлѣзатъ отъ васъ таквызи искусни и много потрѣбни мастори за различни-тъ художества които сѣ необходимо нужды за народный-тъ напрѣдѣкъ.

ПОДЗЕМЕЛІЕ-ТО.

Единъ младъ мъжъ сторилъ неблаго-разуміе и дързилъ да влѣзе самъ въ едно пространно и тъмно подземеліе написанто отъ много врѣме; като запазилъ единъ дебелъ свѣщъ, вилта си въ прѣходы тѣсны които сѣ кръстосвали на всякъдѣ, и които пристѣгали до широки сады подобни на храмове. Снагъ и о-чуденъ, иска да види всичко; ходи, и продължава да ходи безъ да се смущава за прѣшинуваніе-то на врѣме-то. Самонадѣанъ както много млади мъжѣ, не си бои че не ще може да пѣйде пакъ-тъ си отъ дѣто е дошелъ, за да се върне лесно и да напѣри прохадъ-тъ за да излѣзе. Между това свѣщъ-та му която зѣла да догорва, показвала му, че е врѣме да се върне отъ дѣто е дошелъ. Най-напрѣдъ трѣгналъ съ увѣреніе ужъ че познава мѣста-та които е гледалъ и слѣ-

дувалъ да се чуди на онова което е вече видѣлъ; но ето два разны прѣхода, а той не знае по кой трѣбва да мине. Търгува по единъ, прѣстапа нѣколко стѣпки, гледа около себе си и ето не познава вече пакъ-тъ си. Враща се на-дирѣ, хваща другъ пакъ, и пакъ-тъ се на-мѣрва на едно неизвѣстно мѣсто. Що да прави? Трѣгва по пакъ-тъ и гледа стѣ-пы-тъ; мисли че е съгледалъ единъ бѣ-лѣгъ койго води на право; заминава нѣ-колко стѣпки по натагъкъ, търси да на-мѣрва пакъ истый-тъ бѣлѣгъ; явно че то было бѣлѣгъ назначенъ да показва на работници-тъ отъ дѣ трѣбва да идатъ направо да излѣзатъ изъ подземеліе-то. Младый-тъ бърже стѣпа, мисли себе си благополученъ като усѣтилъ че не се прѣдалъ само на свои-тъ си познаваніа, които тежко му, тутакси щѣли да го по-бъркатъ; но и друго неспокойствіе го хванало; защото не само свѣща му се свѣршила но можала случайно и да угасне прѣди да види зарѣжъ отъ видѣло! Какво можаше да стори той тогази за да гледа бѣлѣзи-тъ които показватъ пакъ-тъ? Какво трѣбваше да стори за да из-бѣгне отъ дълбоки-тъ транове по край които бѣше заминалъ? Като помислилъ това, космы-тъ му насѣрхнали и сту-денъ потъ го избивалъ, и прѣстапалъ по скоро; но като вървалъ бърже пла-мѣкъ-тъ на свѣщъ-тъ се разлѣвалъ отъ въздухъ-тъ, и, отъ страхъ да не угаси-скѣпоцѣникъ-тъ си видѣликъ, вървалъ сѣрдчано и покривалъ пламѣкъ-тъ ѣ отъ вѣтръ-тъ и отъ водъ-тъ която слѣзла отъ горѣ и капала тукъ тамъ. Видѣлъ я-вно че неговъ-тъ животъ е додѣ гори свѣщъ-та, и за това весички-тъ му трудо-ве были да упазни свѣщъ-тъ да не загасне. Най сетѣ съглежда единъ слабъ видѣликъ отъ далечъ, и, като тичалъ на напрѣдъ, извикалъ пѣлнъ съ радость; Из-бавихъ се, избавихъ се!

Тази исторія, чада мои, напоминова ми едно нѣщо важно, и то е че нѣй весич-ки нѣмамы нуждѣ отъ едно видѣло кое-то да ни показва пакъ-тъ по койго трѣ-бва да вървимъ. Естествено нѣй смѣ-обыкодени отъ гѣсты темноты, Богъ о-баче иска да ни съобщи Святаго Духа колото Писаніето ни прѣдставя като е-дно свѣтло опрѣдѣлено да свѣти на на-ши-тъ пактемы. Азъ бы искалъ днесъ да

употрѣбѣ това красно подобіе, за да вы направѣх да осѣтите колко ни е потребенъ Духъ Святый за да можемъ да направимъ додѣ смѣ тукъ на земѣ-тѣ волѣ-тѣ на нашій-тѣ небесенъ Отецъ.

Земна-та видѣлиа е толко потребна намъ щото мѣчно можемъ да прѣдставимъ на себе си земѣ-тѣ съвѣсмъ потѣнѣлѣ въ тѣмноты-тѣ. Ако бѣ така това, наше-то положеніе тукъ на земѣ-тѣ щѣше бы отъ най скърбны-тѣ и най бѣдны-тѣ. Като не видимъ никоѣжъ отъ опасностѣ-тѣ които ны окружаватъ, были бы въ едно голѣмо отѣсненіе. Наши-тѣ понятія въ най просты-тѣ нѣща, были бы лѣжливи или много недостаточны. Око-то ни, колко съвършено и да е, было бы намъ съвѣсмъ бесполезно. Съ една рѣчь, безъ видѣло, земля-та бы была неспособна за обитаваніе, и наше-то горещо желаніе бы было по скоро да ѣх оставимъ.

Добро, чада мои, до колко-то вѣрѣе що не сме пріали Духа Божественнаго, истинны-тѣ които иматъ сходство съ здравіе-то на нашѣ-тѣ души, съ окружены съ гъсѣтъ тѣмныхъ. Ний не ѣх видимъ и за туй не производи никакво дѣйствиѣ въ наше-то сѣрдце. Не гледате ли понѣкога млада момчета да си играѣтъ както съ навикнѣли, да ядатъ весели и съ охотѣ кога еж най вече виноваты заради непокорство или лѣжа? Защо праватъ тѣи? Защото тѣзи дѣца не разумѣватъ теотѣ-тѣ на грѣхове-тѣ си, и за туй ншто ся устрѣшаватъ отъ тѣхъ ни оскърбѣватъ. Да стори нѣкой зло-то е скърбно нѣщо, но още по скърбно е като стори зло-то и да е хладнокрѣвентъ.

Когато небеса-та видѣлиа не свѣти въ сѣрдца-та ни, ний не видимъ опасностѣ-тѣ въ коѣкто наши-тѣ грѣхове ны излагатъ, и ний сме подобни на единъ слѣпъ който пѣе весело и върви по край една пропасть въ коѣкто една крива стѣнка може да го низрине.

Безъ Божій-тѣ духъ, наши-тѣ понятія за най важны нѣща често сѣ ограниченны много и нѣкога съвѣсмъ лѣжливы. Нѣкой си пытель единъ день едно малко момиче що трѣбува да прави нѣкой за да иде на небе-то. — Трѣбна да е мудръ, отговорило тугакси. — Но що е това да е мудръ? Това е, да ся покорѣва на родители-тѣ си, отговорило му. — То не было знало че никоѣ дѣте не е

дѣйствително мудро, и не може да стане чрѣзъ свои-тѣ си силы, и ако не бы имало едно друго срѣдство за спасеніе никоѣ дѣте не бы могло да ся надѣе да иде на небе-то.

ЗА УПРАВЛЕНІЕ-ТО НА ЯЗЫКЪ-ТЪ НѢКОЛКО ДОБРЫ ПРАВИЛА.

1. Ако слушашъ въ разговоръ съ нѣкого за нѣкое отсъствующе лице нѣщо докѣчително за тебе, да го не повѣрѣвашъ на часъ-тѣ; защото като узнаешъ вѣщны-тѣ обстоятелства, работи-та може да земе съвѣсмъ другъ видъ.

2. Да си прѣдопозителенъ отъ хвалбы-тѣ на ласкатели-тѣ; защото тѣ за интересъ-тѣ си говорятъ. Помни прикаскѣ-тѣ на лисциѣ-тѣ коѣто похвалила пѣсень-тѣ на гаргѣ-тѣ защото ѣ ся искало сырене-то коѣто было въ уста-та на гаргѣ-тѣ.

3. Ако человекъ-тѣ съ когото ся разговарѣшъ ся разсѣрди, да го не раздраживѣшъ; въ сѣжали го.

4. Отбѣгвай отъ дружество-то на лѣжець-тѣ, на прокълнѣтель-тѣ, на хулѣтель-тѣ и на срамнословець-тѣ; защото или ще ставешъ подобенъ нему, или человекѣ-тѣ ще иматъ и тебе за такѣвзи.

5. Всякога да говоришъ истинѣ-тѣ.

6. Прѣдъ онѣзи които знаатъ повече отъ тебе да не си говоришъ; инакъ показвашъ свое-то невѣжество и не давашъ вѣрѣе на други-тѣ да ти съобщаватъ нѣщо полезно.

7. Да не прѣсѣчашъ думѣ-тѣ на оногози съ когото ся разговарѣшъ. Дай му вѣрѣе да свѣрши що има да каже, и тогава ще можешъ по добрѣ да му отговорѣши.

8. Да не говоришъ зло но колкото можешъ добро за онѣзи които отсъствуютъ.

9. За всяко важно нѣщо да прѣдразмыслишъ добрѣ прѣди да продумаешъ нѣщо.

10. Да отбѣгнувашъ отъ навикновеніе-то коѣто иматъ мнозина при общій-тѣ си разговоръ да употрѣбаватъ израженіа-та, Боже мой! и др. Защото така ся зема на праздно свѣто-то име Божіе.

— Който не е опыталъ напълно злощастіе-то, не може на пълно да оцѣнивъ и благополучіе-то.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

УМИРАЮЩІЙ ХРИСТАНИНЪ.

По-слѣд-нѣ-о-то ми слѣ-н-це е : Къ-мъ за-падъ на-бл-и-жи ; Некъ Ан-гел-ска-го ликъ
Е-то мо-е-то по-при-ще до-пѣ-ли си поч-ти.

На-ста-не бѣ-р-зеш-комъ На свѣ-ж-ны кри-ла да ми за-не-сѣтъ Къ-мъ мой-тъ вѣ-ч-нѣ
домъ. На свѣ-ж-ны кри-ла да ми за-не-сѣтъ Къ-мъ мой-тъ вѣ-ч-нѣ домъ.

1.

Послѣднѣ-о-то ми слѣнце е!
Къ-мъ Западъ приближи;
Ето мое-го поприще
Допѣли си почти.
Некъ Ангелскій ликъ
Настане бѣрзешкомъ
На свѣжны крыла да ми занесѣтъ
Къ-мъ мой-тъ вѣчнѣ домъ.

2.

Какъ радостно да свѣршихъ азъ
Послѣднѣ-тъ прѣходъ?
Стоишь върху Иорданскій брѣгъ;
Дѣ да памѣрихъ бродъ?
Некъ Ангелскій ликъ —

3.

Пріатели и друзы знамъ,
И сродница въ Христа,
Очакуватъ за мене тамъ
Любезни братія.
Некъ Ангелскій ликъ —

4.

Тамъ въ славно-то жилище съ тѣхъ
Да видѣхъ Спаса мой;
Съ крѣвь-тъ си чисти ми отъ грѣхъ;
Побѣда дава Той.
Некъ Ангелскій ликъ. —

— Въ Слѣдственны-тъ Американскы Ща-
ты ся издаватъ повече отъ 5.000 вѣст-
ники, дѣто ще каже че има по единъ вѣ-
стникъ за всякой седмъ хыляды жители.

Въ Англіи имать по единъ вѣстникъ
за 23,000 жители.

Въ Пруссіи единъ за 26,000.

Въ Россіи единъ за 530,000

Въ Турціи единъ за 300,000. Ако
и земсъ число-то по народность нека
направятъ вчисленіе-то сами наши-тъ
Българи като ся броятъ петъ и шесть
миліона а имать само 4 вѣстника.

Въ печатницѣ-тъ на А. Миласіана
у Джамалъ-ханъ.